

ANDRAŽ POLIČ

Pesmi severa

To be free is often to be lonely.

W. H. Auden

Park v mestu

Kar pomislim, ko zagledam park, so klopi,
 te postelje klošarjev in azil zaljubljenecv.
 Park brez klopi je kakor oguljeno drevo.
 V mojem mestu se začne pomlad,
 ko parkom vrnejo klopi,
 zelene in mehko lesene,
 kamor lahko zarežeš njeno ime
 in čakaš s cigareto ... da se prikaže.

Lahko pa tudi zgolj posedáš in čakaš ...
 V parku se drugače berejo knjige,
 misli se prelivajo z obrazi,
 šumeča gmota ulic uglasuje ptice in otroke.

Vsak park pripoveduje zgodbo svojega mesta.
 So parki, ki jih prepoznaš za svoje,
 čas v njih enako stoji.

Am Adenauer park 46

Mesto z imenom Dürren.
V razmetani sobi zbiram senene pomladi,
počasi vlečem dim navade, da leže na platnice knjig.
Buteljka vina se deviško ponuja.
Sladki požirek,
koprenaste niti v pasovih svetlobe,
je to začetek, zapisan v knjigo?

Na pekaču izpareva jušni lonec,
meso živali je smrtno nevarno,
meja iztreznitve naččenja kosti,
prevesi nezaupanje v vero, loči zmago in poraz.
Olupim krompir z besedami soseda,
življenje je dar, uživaj ga.

Skozi ključavnico se splazi privid nemirnega čudaka,
ženska,
izpolnitev harmonične prevare,
med besedo pisatelja in sekiro mesarja.

Nebesna znamenja zanetijo oko duha.
Otrok umiva svojo zvezdo.
Prižgem si pipo, z ognjem, ki žari kakor pred milijoni let.
Kamniti prednik in vesoljni potnik.
Počasi vlečem dim navade, v sobi neučakanih besed.

Prihajajo

Zavaljeni verzi izpod betona
pronicaajo kakor travne bilke
ostre do spoznanja
deviške barve iztreznitve
in nikogaršnje lepote
prihajajo
preganjanci spanja na lestvah krvoskrunstva
kradejo vezivo zemlje
molč dolžijo
lomijo zidake verovanja
da tiha voda steče v lobanjo časa

skozi navidezno navpičnico
prihajajo
brez dotikov
stene pesmi ščitijo telo jezika
s pestjo zaveze kljubujejo oboroženim gnezdrom
poslednje sodbe
prihajajo
kakor travne bilke ostre do spoznanja

Preizkušena kavarna

Besede so mera izpitega časa
za okroglo mizo navijajo Dalijeve kazalce
kavarniški obrazi kiparijo dan
knjiga sonetov je tiha popkovina.

Na oknih se zrcali surovi oder mesta
tragikomična naključja
sestavljanka nikoli dokončane slike
koraki Samuela
v iskanju prepoznanja izgubljenega imena
govorica lovi svoj mitološki glas.

Dišeča kava in bel list papirja
zapis predestinacije
obroki zadovoljstva
madeži denarja v stisku roke
samogovori kavarniškega jutra
zadimljeni, lebdeči ...
zbiram žagovino nekega spomina
čakajoč na potrjeni azil.

Šola tišine

Ne mine dan, da ne spregovorim.
Že prvo srečanje
raznese molk v mozaik glasov,
ki spodmakne jezikavo domino.
Rečem kava ... in stvari zaživijo,
dve žlički sladkorja in madež mleka,
izgovor ustaljenega jutra.

Pređen zaživim v samostanu,
me čaka osamitev,
da se očistim hrupnih usedlin sveta.
Hodim ... na južni obali otoka ...
postopoma poniknem v prisotnost,
ko se misel pretopi v morski val
in odpluje iz telesa.

V samoti enega.
Doživljam večer ognjene lune,
ki odslavlja sonce.
Sem bitje čudenja.
Uglaševalec tišine
... srečala sva se na kozji stezi,
z molkom prepoznanja.

Figura

Dekle z nasmehom
v svetlobi galerije
stopljeni odpor
prelite barve
Venera neguje
kamen lepote
oblike telesa
bledo lice
žarečih ustnic
pričakovanja
šepeta
v mraku
se zalesketa

Na robu dveh svetov

Fuga misterija doni
v zatišju katedrale
dimna zavesa spovedi
v ustih se topi
sladkobna hostija
okus odrešenika
opoj nebeškega kadila
šepet molitve
pritajeno boža stene
zbrušen marmor
odrgnjena kolena
na krilih orgel
golobradi dečki
prepevajo lepoti
izza težkih vrat
v zavetju križa
živa voda
na robu dveh svetov.